

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **G. M.**

skazanego z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.
o ochronie zwierząt,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 kwietnia 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt VII Ka 486/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żywcu

z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt II K 1051/22,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego G. M. wniosła kasację, w której zostały sformułowane zarzuty naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

2. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 4 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozpoznanie zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu za przypisany mu czyn oraz orzeczonego środka karnego.

We wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca zawarła także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żywcu. W uzasadnieniu wniosku skarżąca argumentowała, że umieszczenie G. M. w warunkach zakładu karnego negatywnie oddziałuje na jego stan psychiczny, ponieważ wymaga on leczenia psychiatrycznego, dalszego procesu diagnostycznego oraz leczenia farmakologicznego. Tymczasem zaś pomimo złożonego w Sądzie Rejonowym w Żywcu wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności z uwagi na stan zdrowia skazanego wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, skazany został umieszczony w jednostce penitencjarnej, przed rozpoznaniem wniosków.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, argumentując w szczególności, że prawnie irrelevantne są wywody wskazujące na schorzenia natury psychotycznej, które zdaniem obrońcy mają występować u skazanego G. M. Jak dalej wywodził oskarżyciel publiczny, zarówno na etapie postępowanie przygotowawczego, jak i przed sądem, skazany nie sygnalizował żadnych problemów natury psychotycznej. Z protokołu zatrzymania G. M. wynika jedynie, iż przebył on operację kręgosłupa. Okoliczności na jakie powołuje się obrońca w tym zakresie mogą być podnoszone na etapie postępowania wykonawczego, a nie kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozwiązanie ujęte w art. 532 § 1 k.p.k., stanowiące odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z niego jest możliwe dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez

wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów, co wymaga pogłębionej ich analizy, która zostanie dokonana na rozprawie, ale badając ich wagę tylko z punktu widzenia ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, należy stwierdzić, że prawdopodobieństwo uwzględnienia tej kasacji w zaskarżonym zakresie nie jest, pomimo wskazania w niej na uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., na tyle wysokie, by stanowiło wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Tego rodzaju oceny nie można bowiem dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania tej skargi, w sytuacji, gdy i sama kasacja nie podnosi uchybień, które w sposób oczywisty – bez potrzeby głębszego wnikania w materiały sprawy – wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność. Także podniesiony przez skarżącego zarzut wystąpienia w realiach analizowanej sprawy bezwzględnej przyczyny odwoławczej w zakresie składu sądu odwoławczego, nie przesądza o konieczności wstrzymania orzeczenia.

Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach badanej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do stwierdzenia, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanego nieodwracalne, niekorzystne skutki. Zarówno w piśmiennictwie, a następnie w judykatach Sądu Najwyższego zwraca się uwagę, że jako przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia nie mogą być podnoszone okoliczności dotyczące sytuacji osobistej strony (np. stan jej zdrowia), rodzinnej (obowiązek utrzymania rodziny), czy majątkowej (zapewnienie sobie lub rodzinie środków utrzymania), gdyż te okoliczności mogą być powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub zarządzenie przerwy w odbywaniu kary (zob. D. Świecki (w:) B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 532, teza 8; a także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22).

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]